



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **R. L.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, toho času: PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zastoupeného: Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2012, č.j. OAM-203/LE-LE05-LE05-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 23. 10. 2012, č. j. OAM-203/LE-LE05-LE05-2012, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“).

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím s tím, že žalovaný dle jeho názoru porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobce dále namítá, že splňuje podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12, popř. § 14a azylového zákona, neboť mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí vážné újmy.

Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaný nepřihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení uvedl, a které

mohly mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zároveň nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, co se týče posouzení udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona.

Žalobce dále namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně uvádí, že realizace práva na ochranu rodinného života nemůže být důvodem k tomu, aby se žalobce vyhnul výkonu trestu vyhoštění (které mu bylo uloženo z důvodu předchozího nevycestování z území České republiky). Takový výklad není podle něj v souladu s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, jelikož zákonem č. 209/1992 Sb. ratifikovala Evropskou Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), která v čl. 8 zakotvuje právo na respektování soukromého a rodinného života.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjevné, zda žalovaný neshledal, že by vycestováním žalobce došlo k zásahu do jeho práva na respektování soukromého nebo rodinného života, případně proč žalovaný dospěl k názoru, že lze uplatnit výjimku povolující zásah do tohoto práva žalobce podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Žalobce žalovanému dále vytýká, že nepřihlédl ke skutečnosti, že se jeho dcery narodily na území České republiky a na Ukrajině nikdy nebyly.

Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 46/2008-71, ve kterém uvedl: *„...obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil.“*

Žalovaný se podle názoru žalobce měl zabývat právní i faktickou možností přestěhování rodiny do země původu a realizací rodinného života žalobce v zemi původu. Žalobce se domnívá, že žalovaný v řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany porušil ustanovení § 3 správního řádu, když nezjistil možnosti vystěhování rodiny z České republiky tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti, když nepřihlédl ke všemu, co účastník v řízení uvedl a to v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu či azylového zákona. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s azylovým zákonem a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný trvá na tom, že žalobce v průběhu správního řízení neuváděl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být určitá forma mezinárodní ochrany udělena.

K námitkám žalobce žalovaný uvádí, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Podotýká, že jako podklad k rozhodnutí využil kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též široké portfolio informací o zemi původu žalobce, konkrétně vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky (MZV ČR) č.j. 106362/2009-LPTP ze dne 13. 5. 2009, č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. 7. 2009, č.j. 113176/2009-LPTP ze dne 23. 7. 2009, č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. 1. 2010 a č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. 12. 2011, ze Zpráv Ministerstva zahraničí USA (MZ USA) o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 8. 4. 2011 a 24. 5. 2012, ze zprávy organizace Human Rights Watch z ledna 2012, ze zprávy organizace Amnesty International (AI) Trest smrti z března 2012 a z informací Infobanky České tiskové kanceláře (ČTK) Země světa - Ukrajina. Žalovaný dodává, že vycházel také ze spisových materiálů vedených k předchozím i

současným řízením paní I. L. a jejích dcer, D.L. a V. N. L. Dle žalovaného je nepochybné, že si zcela jistě opatřil dostatečné množství relevantních podkladů k rozhodnutí.

K námitce žalobce o hrozící vážné újmě v případě návratu do vlasti, žalovaný trvá na svém závěru, že v případě žalobcova návratu do země původu mu nehrozí vážná újma dle §14a azylového zákona.

Pokud jde o námitku žalobce, že v České republice realizuje rodinný život se svou bývalou manželkou a dcerami, k této žalovaný poznamenává, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 14a azylového zákona (srov. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č.j: 2 Azs 66/2009). Žalobce může svůj rodinný život případně realizovat v režimu zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. Pojem rodinného života je dle žalovaného nutno vykládat s ohledem na čl. 8 Úmluvy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život, přičemž v první řadě se jedná o vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, výjimečně o blízký vztah snoubenců či dlouhodobě trvalé soužití rodiny s dětmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č.j. 2 Azs 24/2010-90), což není případ žalobce. Žalovaný dodává, že nadto paní I. L. v pohovoru ze dne 10. 6. 2010 v rámci v pořadí druhého řízení dcery D. L. uvedla, že má z žalobce strach, protože ji i dceru bije a vyhazuje je na ulici a následně v pohovoru ke stále probíhajícímu v pořadí třetímu řízení o mezinárodní ochraně ze dne 31. 8. 2011 výslovně uvedla, že otcem jejích dcer je český státní občan V. Š., a že z žalobce má obavy, protože vyhrožuje jejím dítětem. Současně žalobce doložil žalobu na určení otcovství k oběma nezletilým dcerám ze dne 7. 8. 2012, kterou se paní I. L. dožaduje určení otcovství žalobce k oběma dcerám. Dle žalovaného je zřejmá značná neuspořádanost rodinných vazeb žalobce k bývalé manželce a jejím dvěma dcerám.

Žalovaný připomíná, že ani v případě reálného rodinného života neukládá čl. 8 Úmluvy státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65).

K námitce zdravotního stavu obou dcer, odkazuje žalovaný na závěry Nejvyššího soudu (v pořadí první řízení D. L. - kasační stížnost odítnuta), resp. Krajského soudu v Praze (v pořadí druhé řízení D. L. – žaloba zamítnuta, v pořadí třetí řízení D. L. a současně první řízení V. N. L. – řízení probíhá) a na pohovor s paní I. L. ze dne 10. 6. 2010, ve kterém uvedla, že dcera D. trpí oční vadou a měla by nosit brýle a dcera V. je v pořádku. Z výše uvedeného podle žalobce nevyplývá, že by zde byly skutečnosti bránící přenesení rodinného života žalobce zpět na Ukrajinu, když žalobce, jeho bývalá manželka i její dcera jsou ukrajinskými státními příslušníky a mají na Ukrajině příbuzné.

Při ústním jednání konaném dne 22. 10. 2013 právní zástupkyně žalobce zopakovala stěžejní námitky žalobce. Poukazovala především na to, že v případě žalobce a jeho bývalé manželky nebyl ve věci vyhoštění posuzován zásah do jejich rodinného a soukromého života, neboť neuváděli, že jsou manželé a žalobce neuváděl, že má na území ČR děti. Zástupkyně dále uvedla, že není ve veřejném zájmu, aby zde cizinci pobývali nelegálně a aby teprve poté došlo k posuzování toho zda vyhoštěním dojde k zásahu do jejich soukromého a rodinného života. Již v řízení o mezinárodní ochraně mělo být dle jejího názoru posouzeno, zda k zásahu dojde či nikoliv a věc neměla být ponechána na řízení o správním vyhoštění.

Zástupkyně žalovaného během ústního jednání uvedla, že bývalá manželka žalobce v několika předchozích řízeních uváděla, že otcem jejích dětí je pan Š., když tímto sledovala, aby děti mohly zůstat na území ČR. V poslední době naopak uvádí, že otcem dětí je žalobce. Závěrem dodala, že v napadeném rozhodnutí se k otázce soukromého a rodinného života žalovaný vyjádřil, přičemž odkázala na str. 5 napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahů protokolů sepsaných v průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce od samého počátku tvrdí, že důvody odchodu ze země původu byly především ekonomické, respektive přicestoval kvůli práci, která na Ukrajině nebyla. Žádné další důvody pro které by zem původu opustil, žalobce neuvedl.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to přesně z vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl dle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Soud považuje odůvodnění uvedených závěrů žalovaným v napadeném rozhodnutí za dostatečné. Pro posouzení, zda lze daná ustanovení na žalobce aplikovat, nashromáždil a posoudil značné množství podkladů a neopomněl zhodnotit ani výpověď samotného žalobce. Ten, jak soud zjistil ze správního spisu, v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 9. 2012 uvedl, že na Ukrajině neměl žádné problémy a ničeho se tam neobává ani v případě návratu. Z vyjádření žalobce dále vyplynulo, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani obdobné organizace a stejně tak se ve své vlasti nijak veřejně neangažoval. Žalobce nevyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, nebyl tedy pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) azylového zákona. Soud se ztotožňuje s žalovaným i v tom, že z žalobcovy výpovědi nevyplývá, že by měl ve vlasti problémy se státními orgány, neexistuje tedy odůvodněný předpoklad, že by se po návratu do vlasti stal předmětem zájmu státních orgánů. Žalobcem popisované problémy nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody. Na základě těchto důvodů posoudil soud žalobcovu námitku, že splňuje podmínky dané ustanovením § 12 azylového zákona, jako neopodstatněnou.

Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu dle § 13 azylového zákona. Azyl za účelem sloučení rodiny představuje jednu z alternativních cest udělení mezinárodní ochrany. Text uvedeného ustanovení operuje s formulací „případy hodné zvláštního zřetele“, což je neurčitý právní pojem umožňující uplatnění správního uvážení ze strany správního orgánu. Zároveň však ustanovení § 13 azylového zákona stanoví podmínky objektivní, které musejí být naplněny, aby vůbec mohlo správní uvážení nastoupit. Jde především o podmínku, že některému rodinnému příslušníkovi žadatele o azyl, již azyl udělen byl a to na základě § 12 či § 14 azylového zákona. V posuzovaném případě však ani bývalé manželce (tuto osobu do výčtu rodinných příslušníků zákon ani nezahrnuje), ani jedné z dcer žalobce azyl udělen nebyl a proto nemohl být žalobci azyl za účelem sloučení rodiny udělen. Také v tomto případě vyhodnotil soud postup žalovaného jako souladný se zákonem.

Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b azylového zákona. Tuto skutečnost žalobce rozporuje s tím, že splňuje podmínky

pro udělení uvedeného typu ochrany, konkrétně dle § 14a odst. 2 písm. d) citovaného zákona. K podpoře svých argumentů odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 46/2008-71, ve kterém soud porovnával doplňkovou ochranu a překážky vycestování v případě § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona.

Žalobcově námitce nedává soud za pravdu a naopak se ztotožňuje se závěry žalovaného. Ten se otázkou možného narušení soukromého a rodinného života žalobce v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž dospěl k závěru, že žalobce nenaplnuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Vycházel především ze skutečnosti, že v případě žalobce jde o rodinný vztah k osobám stejné státní příslušnosti a rozhodně tedy nelze dovodit, že by právě Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj rodinný život. Dále lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 21. 10. 2010, č.j. 6 Azs 5/2010 – 57 konstatoval: „*V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice.*“ Je zřejmé, že v případě žalobce lze jen stěží uznat, že by zmíněná pravidla dodržoval, jestliže byl v České republice již v roce 2009 pravomocně odsouzen pro maření výkonu úředního rozhodnutí k trestu vyhoštění na dobu 3 let, avšak tento rozsudek soudu nerespektoval a dále se zdržoval na území ČR.

V úvahu je třeba vzít i další okolnosti případu, a sice že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až dne 19. 9. 2012, nicméně jak uvedl se svou bývalou manželkou žil již od roku 2003, a to s vědomím, že na území ČR pobývá neoprávněně, jelikož mu skončila platnost turistického víza, na které do ČR přicestoval. Relevantní je rovněž skutečnost, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal až poté, co mu byly uděleny dva tresty vyhoštění na dobu 3 a 5 let a opomenout nelze ani zřejmou neuspořádanost rodinných vazeb žalobce k bývalé manželce a jejím dvěma dcerám, kdy žaloba na určení otcovství žalobce k jeho dcerám byla podána teprve dne 7. 8. 2012 tedy téměř osm let od narození první dcery. S ohledem na okolnosti případu není možné bez dalšího považovat skutečnost, že si zde žalobce vytvořil rodinný život, za výjimečný případ, který by aktivoval ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona.

Žalovaný své závěry týkající se možného narušení žalobcova soukromého a rodinného života odůvodnil dostatečně přesvědčivě a nelze souhlasit s námitkou žalobce, že není zjevné, proč žalovaný neshledal, že by vycestováním žalobce došlo k zásahu do jeho práva na respektování soukromého nebo rodinného života.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. října 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně